Hommiku ja õhtu mõtted.

Mald wõib, mis mullast, oma sülle wõtta, —
Waim tahab waimu juure jälle tõtta.
Kord lõikus waimis soab, kas wara, hilja,
Kuid taewalikust seemnest tõuseb taewa wilja.

I.

Sa helde Isa, lahkest tõuseb päike
Ta öösest rahust kuninglikult nüüd.
Nüüd uni kaub ilma silma lault
Ja rõõmsa elu sisse ruttab kõik.
Su alla heidab iga hing ja elu
Ja waatab lootes tulew' päewa peal.
Ka mina terwitan see päewa, saagu
Ust jõuuda mulle andma tema ka,
Ja wiima mind see pikka tee peal
Su taewaliku täiuselle, Isa!
Oh lase hea mind olla, helde Isa,
Su kuju järele mind lase saada
Õiglaseks, puhtaks, mõistlikuks ja heaks.
Oh lase koguda mind kallist wara
Mis kallim weel kui Targa wiruk, mirhi
Ja matta seda hinge sülesse!
Mind lase wabaks saada igast wiast
Ja igast waest, kurjast taganeda,
Mind lase õiget teed siin ikka käia,
Ei weikse inimeste sõna kuulda,
Ja kui neid ilm ka sunreks nimetab.
Mind lase õige märgi poole minna,
Ja kui mind wooruf' tee wiib surma poole —
Mind kinnita, et käin tad otsani.
Nii hea kui paha selles tegi elus
End ala wõitlusele walmistand,
Kui langeb õigus õeluf' surma:
Ta surmaski jäeb ikka õiguseks.
Ja siiski selles ilmas juba saab

Wooruse rikkalt palka pandama;
Sest kelle palk wõi õnn on sest küll suurem,
Mis puhtuse ja rahu tundmine?
Ei wooruslikul tarwis üle haua
Siit waata, seal ehk seisab weelgi tall
Nii mõni wali katsumine ees,
Enne kui tohib tulla Isa troonil'.
Ei korraga saa waesest inimesest
Üks täieline, jumaline waim.
Wooruse hind see hingab meie rinnas,
Oh las' meid seda ikka püüda, Isa!
Nii palun täna sind, kui igapäew,
Nii kaua kunni mulla külma sülle
Mu wäsind ihu wiimseks kojaks wõtab.

II.

S'ust, wägew Waim, weel pole aru saanud
Ei üksi sureline ilma peal;
Ta rinna põhjas aga leiab ikka,
Et kurb küll oleks käia elu tee
Siin heitlikute ilma kaarte all,
Kui mitte sinu kuju kõrges taewas,
See kindel täht ei jubiks läbi öö.
Kell'l tänaks õnneline oma õnne?
Kell'l kaebaks oma muret leinaja?
Ja kubu läheks waene mees,
Kes kõigest ilmast maha jäetud, üksi,
Kui ta ei teaks, et keegi elab weel,
Kell südamed ja neerud tuntud on,
Kes inimeste wiga ikka näeb
Ja nende headust tunnistamas ka?
Auus mees näeb ühte kullast päewa kiirt
Ja kõnnib selle paiste järele,
Ning selle kiirde päike oled Sa.
Kes on see mees, kes Sinuta wõib käia,
Üks kõik mis su'ust ehk usust iial ta?

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1887, lk. 18